

Betydning, nemlig med Hensyn til at gifte sig. Det er maaste imidlertid den mindst praktiske Betydning; men se paa det Forslag, som ligger for her; se, hvad der staar i § 34: „Den Understøttelse, som en Person efter sit fyldte 18de Aar har oppebaaret af Fattigvæsenet, kan dette forordre erstattet, saavel af ham selv i hans levende Live, som i hans Dødsbo“ — med andre Ord, den, som har faaet Fattigunderstøttelse, har et Damoflessværd hængende over sit Hoved, Fattigvæsenet kan komme og forlange alt betalt tilbage, det kan gøre Eksekution hos ham i hans levende Live, og i hans Dødsbo kan det optræde som Kreditor. Det er med Hensyn til hans økonomiske Stilling, og det maa dog erkendes, at det har sin store Betydning, om man har dette Damoflessværd hængende over sig eller ikke. Men hvad hele hans personlige Stilling angaar, da se hen til en følgende Paragraf, som taler om, hvorledes de Personer, som nyde Fattigunderstøttelse, ere undergivne Tilsyn, Kontrol etc. af Fattigbestyrelsen. Dette med Hensyn til hans personlige Stilling. Jeg antager, at naar der nu er Tale om at give gamle Menneſker, der ere trængende, Ret til at faa en Understøttelse, uden at denne Understøttelse skal betragtes som Fattighjælp, da er Meningen dermed at sige, at disse gamle, som faa denne Understøttelse, komme ikke ind under § 34, og ikke ind under Fattigvæsenets Tugt og Disciplin. De ere altsaa netop, i Modſætning til Fattiglemmer, for saa vidt personlig selvstændige. Men det ærede Medlem antydede jo ogsaa, at deres Stilling var meget mislig, thi de risikerede jo, at naar de ikke opføre sig artig og pænt, kunde Fattigbestyrelsen tage deres Understøttelse fra dem. Det er nu af den Slags Ting, som kunne siges, men i det virkelige Liv gaar det ikke saa overordentlig let. Men hvis det skulde være det afgørende, om den Hjælp, som er givet, den Understøttelse, som er ydet, ikke kan betages eller kan betages vedkommende, ja saa siger jeg ligesom den sidste ærede Taler, da er det Forslag, som fra anden Side er fremkommet, om Oprettelse af en Alderdomsforſørgelse, ogsaa uheldigt, da maa det ogsaa der siges, at de paa-gældende faa en Understøttelse af det offentlige, som skulde betage dem deres Valgret; thi ogsaa der er det ikke blot saaledes, at det beror paa en kommunal Myndigheds Skon, om de opfylde Betingelserne for at kunne faa denne Pension, men denne samme kommunale Myndighed med Tilſætning af et ministerielt Element skal ogsaa afgøre, om de fremdeles vedblive at være ubemidlede,

eller om deres Stilling ikke har forandret sig saaledes, at de miste Retten til Pension. Hvis altsaa dette Moment, at der bliver aabnet Plads for et Skon af visse Autoriteter til at afgøre, om de ere berettigede eller ikke, skulde gøre Udſlaget med Hensyn til deres politiske Valgret, maatte der ogsaa klæbe de samme Mangler ved det Forslag, hvorunder det ærede Medlem har sat sit Navn, som ved det her foreliggende Forslag. Naturligvis skal jeg ikke bestride, at det fremtræder noget mere formelt som en Ret paa den Maade, som det ærede Medlem og hans Meningsfæller have opstillet Reglen angaaende Statsunderstøttelse til disse gamle. Men om det er en bestemt Sum eller ikke, det forekommer det mig, kan i og for sig ikke være det afgørende, man kan lige saa godt have Ret til det ene som til det andet, i bægge Tilfælde forekommer det mig, der er en Ret til Stede, men vel at mærke en begrænset Ret. Dersom det Forslag om Alderdomsforſørgelse, som er indbragt her i dette Ting, gif ud paa at sige: Alle gamle Menneſker ere pensionsberettigede af Staten, hvilket jo kunde være meget behageligt for alle gamle, f. Eks. for mig, da kunde der ikke være Tale om, at det var en Understøttelse, som paa nogen Maade kunde sættes i Klasse med Fattighjælp, men derpaa gaar Forslaget ikke ud. Der opregnes i § 3 visse Kategorier af Folk, som anses for at være dem, der have Krav paa at faa denne Statspension, men det er ikke Meningen, at disse skulle have det ubetinget. De skulle være ubemidlede, og dette, hvorvidt de ere ubemidlede, kan underkastes en nærmere Prøvelse. Jeg for min Del nærer ikke mindste Tvivl om, at de, der maatte faa den Statsunderstøttelse, som det ærede Medlem vil give dem ved det Forslag om Alderdomsforſørgelse, som er indbragt her i dette Ting, paa ingen Maade vilde miste deres Valgret. Jeg nærer ikke mindste Tvivl om, at man ikke vil kunne sige om dem, at de faa Understøttelse af Fattigvæsenet. Men jeg nærer heller ikke Tvivl om, at det er en altsor ſkrupuløs Frygt for at træde Grundloven for nær, naar man mener, at Personer, som efter denne Fattiglov blive erklærede for berettigede til, naar de have naaet en vis Alder, og naar i øvrigt visse Betingelser ere til Stede, at kræve en Understøttelse fra det offentlige, o: Kommunen og Staten, hvorhos det udtrykkelig tilſøjes, at en saadan Understøttelse paa ingen Maade skal betragtes som Fattigunderstøttelse, skulde miste deres Valgret. Jeg respekterer, som jeg begyndte med at sige, i høj Grad den ærbødige Hensyntagen til Grundloven, ikke